

Βιβλιοπαρουσίαση

Πέτρου Μαρτινίδη «17 ΩΡΕΣ»

Ο φίλος συγγραφέας της νουάρ λογοτεχνίας, Πέτρος Μαρτινίδης, με το νέο του μυθιστόρημα «17 ΩΡΕΣ» εκδόσεις Πατάκη, με εξέπληξε πραγματικά. Τόσο με το εντελώς ασύμβατο θέμα του, όσο και με την όλη δομή του. Και όταν λέω ασύμβατο εννοώ με εντελώς διαφορετικό τρόπο γραφής και αφήγησης, κάτι που ξεφεύγει από τον τρόπο γραφής των προηγούμενων μυθιστορημάτων του που ακολουθούσαν το νουάρ στιλ με ήρωες πανεπιστημιακούς και campus novel αφήγηση. Βεβαίως υπάρχουν και στο παρόν αφήγημα κάποιοι ήρωες από το Α.Π.Θ. και κάποιοι άλλοι που ορέγονται παρόμοιες θέσεις. Το νέο πόνημα του εκλεκτού συγγραφέα θα το χαρακτηρίζα ένα πολιτικό δοκίμιο, όπου τα πάντα ανατρέπονται και κάθε κομματική και ιδεολογική πρακτική μετατρέπεται σε ένα απρόβλεπτο τίποτα.

Θα μου πεις, φίλε αναγνώστη, όλα είναι σημεία των καιρών. Συμφωνώ, πλην όμως, όταν οι διαπιστώσεις και οι κριτικές απόψεις διατυπώνονται από έναν επιφανή πανεπιστημιακό διανοούμενο – με την ιδιότητα ενός δοκιμασμένου συγγραφέα στον χώρο του – έχουν μια βαρύτητα κατά τη γνώμη μου που τυχάνει ευρύτερης αποδοχής.

Από το μυθιστόρημα δεν λείπει βεβαίως η ασθμαίνουσα αφήγηση, γραφή και εξέλιξη. Τα πάντα διαρκούν 17 εφιαλτικές ώρες και η ιδιοφυής ανατροπή στο τελευταίο κεφάλαιο της 17ης ώρας, όπου το στόρι φλερτάρει με το απίθανο και το σχεδόν αδύνατο να γίνει πιστευτό.

Ένα πρωτότυπο μυθιστόρημα με κατάδυση στις πιο ατυχείς συγκυρίες της ζωής των ηρώων του, που οι φωνές τους και οι διάλογοί τους βασανίζουν τον καθένα τους ξεχωριστά, μοιάζουν να γίνονται ένα κράμα ιδεών συμβατών ή και ασύμβατων στην πλειονότητά τους υπάρξεων, στο όνομα πάντα της ατομικότητας του καθενός.

Η ιδέα της συγγραφής στηρίζεται στο μυθιστόρημα του θόρντον Ουάιλντερ «Το γεφύρι του Σαν Λούις Ρέι» και στην αφήγηση του μοναχού Γιούνιπερ, που θεωρήθηκε αιρετική, Μεσαίωνας γαρ και το βιβλίο του μοναχού μαζί με τον ίδιο κήκκαν στην πυρά. Ο γράφων αυτό το κείμενο είδε την κάπως σχηματική ταινία με τον Ρόμπερτ ντε Νίρο και άλλους συντελεστές που γυρίστηκε το 2004.

Ο Πέτρος Μαρτινίδης δημιουργεί τη δική του ενδιαφέρουσα ατμόσφαιρα, ενώ παράλληλα με νύξεις και αναφορές ασκεί κριτική σε κομματικούς σχηματισμούς και ιδεολογίες με αρνητικές επιπτώσεις. Κεραυνώνει καταστάσεις και πρακτικές σε κύκλους που αναφέρονται απαξιωτικά ακόμη και σε γελοιογράφους (βλέπε Αρκάς). Ένα πόνημα-δοκίμιο πολιτικής σκέψης, μια ιδεολογική ανάλυση χωρίς ιδεολογία, αλλά πανανθρώπινη για αναγνώστες αποδέκτες χωρίς παρωπίδες.

Φίλε Πέτρο, κατά τη γνώμη μου πάντα, μαζί με τους Πέτρο Μάρκαρη, Τεύκρο Μιχαηλίδη και Χίλντα Παπαδημητρίου, είστε οι στυλοβάτες της ελληνικής αστυνομικής λογοτεχνίας.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ